

Mlado Jutro

Štev. 22

Nedelja, 3. junija

1934

Bogomir Pregelj:

Rusalka

3. Sirota Jerica

Tiho gori drobna sinja lučka nad vrati in se je moten polmrak v dvorano. Otroci leže v svojih posteljah in se polglasno razgovarjajo. Iz kota se čuje pridušen smeh. Rusalka je podvila pod glavo roke

jih pod sebo, da bi si jih ogrela. Saj bi šla lahko v posteljo. Vendar si še pogledati nisem upala tja. Bila sem neumna, ker me je bilo strah. Pa nisem mogla drugače. Soba je bila tako prazna. V postelji je pokalo in tiho vrtalo. Zdelo

ter poslušala s široko odprtimi očmi šepetanje svoje sosede: »In potem je bilo vse prazno. Hotela sem se jokati. Pa se nisem. Sedaj vsaj ne bom lačna, sem mislila in sem bila kar vesela, da so prišli pogrebci in so odnesli mamó. Zdravila so draga in hudo je ako si lačen. Tisti večer ata ni prišel domov. Sama sem sedela v kamri. Visoko sem privila luč, da da bi bilo bolj svetlo. Skozi počeno steklo je hladno vleklo pod noge. Zvila sem

se mi je, kakor da čutim dihe. Pa so mamó vendar že davno odnesli. Za mojimi hrbtom pa je stala temna groza. Na vratu sem čutila njen mrzli dih. Nisem se okrenila. Nekaj neznanskega bom videla, sem verjela, tako bo grozno, da bom kar umrla. Nisem se upala okreniti se in sem sedela nepremično gledajoč v luč, ki se je pred mano kadila. Mravlje so mi lezle po vsem telesu. Tako sem sedela in čakala dne. Samo to

sem se bala, da bo ugasnila luč, preden bo dan. Pa ni. Kasno je že bilo, oči sem imela vse solzne od gledanja, tedaj sem zaslišala na stopnicah ropotanje in štokljanje. »To je ata«, sem se razveselila, ker sem vedela, da ne bom več sama. Iznenada je izginila vsa groza. Hotela sem vstati, vendar ni šlo, moje noge so bile kakor mrtve. Ata je odpiral vrata. Dolgo in negotovo je iskal kljuko. Pa sem vedela, hudo je pijan. Počasi je vstopil. Očala so mu stala globoko na nosu. Negotovo je pogledal čeznje in se v zadregi zasmejal: »Malo smo krokali. Kaj pa delaš še tako pozno, Francka, saj veš, da ti je zdravnik prepovedal.« Tiho sem odgovorila: »Ali si pozabil, ata, da je mama umrla.« Šele tedaj me je spoznal: »Ti si, Jerica! Haha, pa sem mislil, da je Francka. Saj res, danes smo jo pokopali.« Zibaje se, je stal pred mano. Ostro mu je zaudarjalo iz ust po vinu. Njegove oči so bile vse meglene. Pa sem bila vendar vesela, da je bil tu. Vsaj nisem bila sama. Vprašal me je: »Zakaj pa nisi šla spat?« — »Strah me je«, sem odgovorila. »Strah te je«, se je bedasto nasmejalo. »Strah je v sredi votel, okrog ga pa nič ni.« Počasi sem vstala in šla k postelji, ki je bila še vsa razmetana in poležana. »Sedi, ata,« sem dejala. Za trenutek je stopil k postelji. Težko je sedel in mi ponudil zavitek čokolade: »Na, Jerica, saj vem, da sem grd človek. V gostilni sedim, tebe je pa doma strah. Sva pač oba sirote!« Z nerodno roko me je hotel pobožati. Pa sem se mu izmaknila. Tako je smrdel. Popolnoma h koncu postelje sem se pritisnila in začela jesti čokolado. Ata pa je maje z glavo spustil roko. Najprvo sem mislila, da bo hud in me bo zmerjal, kakor je često, kadar je bil pijan. Pa ni. Sklonil je glavo in začel jokati: »Saj imaš prav, Jerica, da se mi umikaš. Grd sem in hudoben. In Francko smo danes pokopali. Saj je samo zavoljo mene umrla. Nihče me ne mara. Še moja hči ne. Jerica, zakaj me ne maraš? Saj povsod mislim na te. In čokolado sem kupil za te. Ali si jo dobila?« Jezilo me je, ker se je tako pačil z jokom, pa sem mu dejala: »Kaj se boš silil z jokom. Grd si in smrdiš!« — »Le zbadaj, kolikor hočeš, Francka, saj ne boli«, mi je odvrnil in začel hripavo peti. Tedaj je luč visoko zaplapolala. Dogorela je. Vso sobo je napolnila tema. Z njo je bila spet tu vsa mrzla groza. Ata je prenehal peti. Osuplo je vprašal: »Kaj je to?« — »Petroleja je zmanjkalo,« sem odgovorila in se splazila do njega. Objela sem ga. Prijel je moje roke in prosil: »Pijan sem, pa čvekam neumnosti. Nič si ne stori iz tega.

Dajva, zapojva.« In sva pela vse do jutra. Najina glasova sta bila hripava. Grlo me je bolelo, pa nisva nehala. Vse pesmi sva prepela. Vse glasneje sva jih vpila in se vmes glasno smejala, da ne bi slišala, kako diha za našimi hrbti pritajeno. Ledeno nama je pihalo v tilnik do jutra. Mižala sva, da ne bi videla teme. Groza pa naju je gledala vse do dne. Zjutraj pa je prišel policaj in naju odpeljal, ker sva pela celo noč, kar ni dovoljeno ter se ne sme. In so tam odpeljali mojega ata. »Blazen je«, so dejali. Mene pa so poslali sem. Pa sem zadovoljna, nisem ne lačna, in strah me tudi ni tu . . .« Jerica je utihnila. »Ali ti ni nič hudo, ker ne vidiš nikoli papana?« je vprašala Rusalka. »Hvala Bogu, da ga ne vidim«, je odvrnila Jerica malomarno, »saj je bil itak vedno pijan. Zdaj me pa pusti, zaspala bom.«

S široko odprtimi očmi gleda Rusalka v strop. Premišlja, kako je vendar to mogoče, da ni Jerici nič do njenega papana. Tako zaničljivo govori o njem. Pa če je pil, kaj zato. Saj je njen papa mladi kralj tudi bil grd. Pusti kar meni nič, tebi nič mamu in Rusalko, pa gre in se poroči s tujo kraljčino. Da je bila potem mama tako žalostna, da je umrla. Tudi Rusalka bi, pa je bila premajhna tedaj, da bi vedela. To je grdo napravil njen papa in mu jih bo tudi povedala, kakor mu gre. A rada ga ima vendar in vedno misli nanj. Na prsih čuva rožo ter komaj čaka, kdaj mu jo bo lahko dala, da bo imel spet srce. Saj je gotovo žalosten, ker ga nima. In tudi Jerica bo potem lepše govorila o svojem papanu. Saj tudi ona nima svojega srca. Tudi ona ga bo šele dobila. Papa jo je gotovo imel rad, drugače ji ne bi prinesel čokolade. Pa bo že vse drugače. Samo Rusalka mora poiskati kralja, da mu bo dala rožo. Težko je s srcem, preveč se ji vsak smili, a brez srca mora biti še težje. (Dalje prihodnjič)

Danilo Gorinšek:

V maju

Maj je, cvetni maj v dežel,
gaji vsi so zaduhteli;
drevje, solnce, travnik zdaj
vriska, poje: zlati maj!

Srce znati bi hotelo,
kaj vesolje je prevzelo.

Ali misliti ni kaj —

— saj ni drugega, le maj!

Pravljica o vili, ki je počesala ženo

Bil je nekoč vdovec, ki je imel samo enega sina; oženil se je z vdovo, ki je tudi imela sina. Ko sta bila poročena, sta premišljevala, katero živino naj paseta sinova. Žena je rekla: »Moj naj ima krave, tvoj pa vole.« Tako se je zgodilo. Mati je sedaj dala svojemu lastnemu sinu polno torbo kruha in sira, moževemu pa le skorjo, ki jo je odrezala od kruha svojega sina. Pastorek je pasel vole in se pri tem zme-

rom jokal. Zdjenci ga vpraša vol: »Kaj ti pa je, ljubi moj pastirček, da vedno tako hudo jokaš?« Pastirček mu je odgovoril: »Kaj se ne bi jokal, ko sem vedno lačen; doma mi dajo samo tole skorjo od bratovega kruha, ki jo jem.« Nato je rekel vol: »Če si lačen, odvij moj desni rog, v njem najdeš jedi in pijače.« Ta je to storil in čez nekaj dni je bil bolj rejen kakor pastorek. Tedaj je šla mačeha pogledat in videla, kaj se godi. Napravila se je bolno in rekla, da umre, če ne bo jedla jeter tega vola. Zdaj je pastir spet jokal, in vol ga je znova vprašal, zakaj se joče. Odgovoril mu je: »Kako naj ne bom žalosten, ko pride pote mesar, da te ubije.« Nato je vol rekel: »Če pride pome, se postavi za vrata ograje, in kakor hitro bom zunaj, mi skoči na hrbet.« Deček je tako napravil, skočil na vola, ki ga je v enem večeru prenesel tako daleč, da bi bil imel do doma sto let. Vol ga je zanesel na ledino in mu dejal:

»Tam se bom boril z nekim debelim volom, ki me ne bo ubil, potem pa še s suhim, ki me bo. Nato vzemi ti oba moja roga, toda v levega ne smeš pogledati, dokler ne prideš domov.« Deček se pa ni mogel premagati, da ne bi bil pogledal v levi rog, in ko je prišel na neki most, se je vsedel in pogledal vanj. Iz roga je mahoma planilo toliko živine, da je bil groza. Nato je spet začel jokati. Pod mostom so bile pa vile, in zdajci stopi ena izmed njih predenj ter ga vpraša, kaj mu je in zakaj se joče. Povedal ji je, in vila mu je rekla, da mu spet spravi živino v rog, če ji dovoli, da prvo jutru po svatbi počese njegovo ženo. Mislil si je, Bog ve, ali se bom kedaj oženil, in ji obljubil. Nato je vila spr-

vila živino v rog. Deček je krenil dalje in prišel domov. Tam ni bilo razen očeta nikogar, in hiša je razpadala. Prosil je starca za stanovanje, in ta mu je odgovoril: »Samo ta kot imam, če si z njim zadovoljen?« Deček je pritrdil, nato je povedal očetu, kdo je, in mu velel, naj gre vprašat kralja, ali mu hoče dati svojo hčer za ženo. Starci si pa ni upal stopiti pred kralja, ampak je šel le do veže in tam obstal. Nato se je vrnil in rekel: »Oh, dragi sin, ne boš je dobil.« Sin je pa vse vedel, treba mu je bilo le v rog pogledati, in rekel: »Saj nisi bil pri kralju, beži no.« Zopet je stari šel, a to pot v kuhinjo, kjer je dobil jesti. Sin je pa to spet opazil, in stari je moral iti tretjič. Tedaj mu je kralj rekel: »Če bo imel tvoj sin tak grad, kakršen je moj, jo dobi.« Zdaj je fant pogledal v svoj rog, in pokazal se je grad, še lepši od kraljevega. Kralj mu pa še ni hotel dati hčere. Zahteval je od njega toliko glav živine, kolikor jih je imel

sam. Tedaj je deček odprl levi rog in imel mahoma več živine kakor sam kralj. Drugi dan je že bila njegova svatba s kraljevo hčerjo. Ko sta poročenca odšla z ženitovanja, je prišla drugo jutro vila česat mlado ženo, kakor je bila obljubila. V izbi je pa ležal v nekem kotu zapredek in v njem tri skorje kruha, ki so začele peti: »Če si božji, pojdi k Bogu, če pa vražji, pojdi k vragu.«

Vila je ženo počesala, nato pa izgnila.

Ivan Vuk-Starogorski:

Kako je nastala želva

Po ustnem izročilu

Bilo je nekoč v tistih časih, ko so se še godili čudeži, da je živel neki mož, ki je bil zelo neradodaren in nad vse požrešen. Rad je jedel samo dobre reči, a če ga je kdo poprosil za drobtinico od njegovih dobrot, ni dal. Lagal je, da nima, da sam gladuje.

Nekega dne je ujel lepo divjo kokoš. V tistih časih namreč, ko se godi naša pravljica, so bile kokoši še divje.

Slime so se mu nabirale v ustih, ko jo je tehtal z roko.

»Slast, kakšna slast,« se je oblizoval.

Oskubil jo je in spekel. Dišala je tako prijetno, da je ščegetalo v nosu. Ali, da bi bilo kosilo še bogatejše in še boljše, je umesil pogačo. Zakaj pečena kokoš in slastna pogača sta mu bili najokusnejše kosilo.

Ko je tako vse pripravil in že imel vse na mizi, samo da še sede in začne jesti, so se naenkrat odprla vrata. In glejte, na pragu je stal berač. Ves strgan je bil, obraz bled in lačen in koščene roke so se mu tresle od lakote.

»Majhen košček, samo grizljajček,« je rekel in stegnil tresočo roko.

Mož je nagrbančil čelo, zakril s hrbtom kar je bilo na mizi in z žalostnim obrazom dejal:

»Sam sem brez kosila in lakota me muči. Kaj ti naj dam, ko sam nič nimam.«

Za hrbtom pa je urno vrgel pečeno kokoš na pogačo in oboje pokril s skledo, ki je stala na mizi.

»Glej,« se je obrnil in pokazal na prevrnjeno skledo, ki je zakrivala kokoš in pogačo. »Glej, skleda je tako prazna, da je celo prevrnjena.«

Berač je vzdihnil, pokimal z glavo in se obrnil, da bi šel. Na pragu se je še enkrat obrnil. Pogledal je moža in na prevrnjeno skledo in rekel:

»Res je, ne jaz, ne ti nimava nič za kosilo. Vidim da si še večji siromak kakor jaz. Ti imaš skledo, ki ni skleda, pod skledo kokoš, ki ni kokoš, pod kokošjo pogačo, ki ni pogača. Jaz niti tega nimam. Zato pa me ne muči želja, da bi jedel pogačo in kokoš, kakor tebe.«

Ko je to izrekel, je odšel.

Mož pa se je nasmejal ves zadovoljen in pomislil:

»Hvala bogu, odkrižal sem se ga. Sedaj pa h kosilu.«

Prijel je za skledo, da jo obrne.

Ali glej, o grozal Ves prestrašen jo je spustil in gledal. Štiri mehke noge so se pokazale izpod skled, majhen kratek repek in ozka glava. In vsa skleda se je počasi premikala po mizi in oči v tisti glavi so ga gledale.

»Kaj je to?« je zavpil ves prestrašen.

Zival pa se je ustrašila krika. Stisnila je glavo, repek in noge v skledo in se ni ganila.

Tako so se skleda, kokoš in pogača spreminile v želvo, prej nepoznano žival, ki živi še dandanes.

Danilo Gorinšek:

Majska pesem

Zlato solnce, vrt zelen,
moder zrak in cvet rumen.
Rajsko voljo, srečo, up
pijmo zdaj iz polnih kup.

Solnce mrkne, vene gaj,
cvetje odpade, proč bo maj;
rajske volje, sreče le
polno naše bo srce!

Čas

»Mamica, ali greš v mesto?«

»Da, ljubček, oprávka imam. Pa se kmalu vrnem. Breda, ali imaš še kake naloge?«

»Računsko nalogo moram še spisati in nekaj zemljepisa moram prebrati.«

»Nu, prav, le skrbno opravi svoje naloge. Medtem se bo Branko sam igral, potlej mu poveš kako zgodbico. In če bosta pridna, vama prinesem kaj lepega iz mesta.«

»Oh, prosim te mamica, prinesi mi radirko v obliki žirafe. Majda jo tudi ima.«

»Nu, bomo videli. Če si le zapomnim, da mora imeti radirka baš obliko žirafe. Torej do svidenja, in nikar se ne prepirajta!«

V sobi je čisto tiho. Zdaj pa zdaj se oglasi ptiček na vrtu, zdaj pa zdaj se sliši drsanje peresnika po papirju. Čez nekaj časa vstane Branko in se boječe približa Bredi.

»Breda, ali boš kmalu gotova?«

»Tako j.«

»Breda, ali si zdaj že gotova?«

»Še trenutek.«

»Kdaj pa je trenutek?«

»Tako j.«

»Že prej si rekla »tako j«, pa vendar ni bilo tako j.«

»Tiho bodi in ne moti me, drugače na bom gotova.«

V sobi je spet vse tiho. Zdajci pa Breda vstane, zapre knjige in zvezke in veselo vzklikne: »Nu, zdaj sem pa res gotova. Pridi Branko, kaj se hočeva igrati?«

»Povej mi kako povestico!«

»Nu, dobro. Poslušaj: Nekoč sta živel kralj in kraljica, ki sta imela velikansko kraljestvo in sta zelo srečno živela drug z drugim. Srčno sta si želela, da bi jima Bog podaril kakega otroka, in vsak dan sta molila, da bi se jima ta vroča želja izpolnila. In ko je minilo leto dni...«

»Kaj je to: minilo leto dni?«

»Nu, ko je leto minilo.«

»A kaj je to leto?«

»Leto je dvanajst mesecev. Saj veš, pozimi je bil Jezušček pri nas in ko bo Jezušček spet prišel, bo ravno leto dni, odkar je bil zadnjič pri nas.«

»In kdaj pride spet Jezušček?«

»Moj Bog, kakor si neumen...«

»Atek je rekel, da ne smeš zmerom rekati, da sem neumen!«

»Torej poslušaj: saj se spominjaš, pred včerajšnjim je bil tvoj rojstni dan, kaj ne da? Štiri leta imaš, ali me razumeš?«

»Da, saj vem. In zdaj jih imam štiri in pol kakor Mrčunov Janezek.«

»Joj, ne! Kako moreš imeti štiri leta in pol, ko je bil šele pred včerajšnjim tvoj rojstni dan? Zdaj mora najprej miniti pol leta. Nikar ne bodi tako neumen!«

»Atek je rekel, da ne smeš...«

»Atek je rekel... pusti me pri miru s svojim »atek je rekel!« Saj ti pravim, da imaš zdaj štiri leta in dva dni, pozimi boš pa imel štiri leta in pol.«

»Ali bom imel pozimi spet rojstni dan? Oh, veš želim si...«

»Neumnež, kako boš imel pozimi rojstni dan, ko pa imaš poleti rojstni dan. Rojstni dan boš imel šele čez leto dni. Kaj ne razumeš tega? Baš to je čas!«

»Toda, kdaj je en čas? Povej mi, kako dolgo traja tak čas in kdaj mine tak čas?«

»Ne, s teboj ni moči nič govoriti, ker si preneumen!«

»Atek je vendar rekel, da ne smeš—«
Tedaj so se vrata odprla in mamica je stopila v sobo. »Kaj slišim? Prepirata se? Kaj pa se je zgodilo?«

»Jaz sem bil čisto priden, samo Breda mi noče povedati, kaj je čas.«

»Oh, mamica, vse sem mu povedala in vse natanko razložila, le on me noče in me noče razumeti, tako neumen je!«
Mamica se je veselo nasmehnila, vs-

soko vzdignila dečka na rokah in mu rekla: »Nič si ne beli glavice, ljubček. Ko pride čas, boš vse razumel!«

»In kdaj pride čas?«

Tedaj je mamica Branku ustka s poljubi zaprla.

Ivan Vuk-Starogorski:

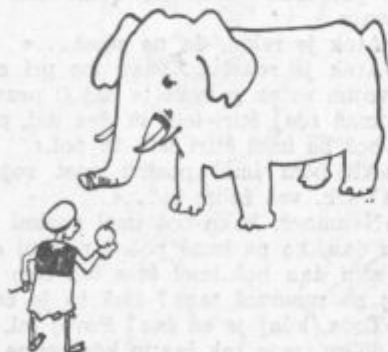
Kakor ti meni, tako jaz tebi

Indijska pravljica

V nekem mestu tam v daljni Indiji, je živel človek. Rad se je pajdašil z živalmi, ker so bile bolj odkritosrčne in dobre, kakor ljudje tistega mesta. Pomagal jim je zbirati hrano, a živali so mu pomagale pri tem ali onem delu.

Največji prijatelj mu je bil pa slon. Tisti slon je bil tako pameten in dober, da je vsa naročila izvrševal točno in hitro ter vse potrebščine prinašal iz mesta domov. Bil je tako pri-kupen in vljuden, da so ga celo meščani spoštovali. Nikomur ni storil nič žalega, tu in tam se je celo z njimi poigral. Sitnežev pa se je izogibal.

Ko je šel tako po ulici, so mu ljudje, če so ga srečavali, ponujali to ali ono za prigrizek. Slon je prijazno sprejemal in se z mahanjem uhljev zahvaljeval.

Samo neki mož v mestu, nekakšne vrste postopač, ta mu ni nikdar ničesar dal. Pač ga je pa vsakikrat, ko ga je srečal, dražil.

Tako je spet nekega dne šel slon po opravkih v mesto. Srečal se je s tistim človekom-postopačem.

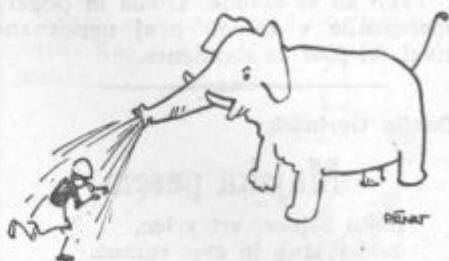
Postopač ga pokliče in mu ponudi lepo jabolko.

Slon, misleč, da je to zanj, stegne ril, da bi kakor človek z roko, prijel jabolko. Ali postopač je jabolko naglo odmaknil in z noževo konico, ki

ga je držal v roki skritega, zbedel slona v rilec.

Slon je naglo odkorakal in se delal, kakor da ni nič bilo. Ko je prišel do jarka z umazano vodo, je stegnil rilec in ga napolnil z vodo. Nato se je obrnil in spet, kot bi nič ne bilo, prišel nazaj k človeku-postopaču.

Človek-postopač, videč, da se slon vrača, se je jel norčevati:

»Glejte, glejte tisto bedasto živinče?!... Vrača se, da ga še enkrat zbedem.«

In je odprl nož.

Ali slon je v tistem trenutku dvignil rilec ter z debelim curkom spustil s takšno silo umazano vodo po človeku-postopaču, da je bil ves premočen in blaten.

Ko je slon to naredil, se je obrnil in mirno odšel po svojih opravkih.

Človek-postopač pa ga je odslej vedno spoštoval in ga ni več dražil.

Manica:

Ena od tete Ošpete

Teta Ošpeta je zadnjič korakala skozi Tivoli. Malčki so jo opazili, se brž vsuli okrog nje, jo cukali za krilo in kričali:

»Teta, zdaj nam pa kaj povejte! Saj bomo pridni in mirni!«

Ošpeta pa pravi: »Čujte torej!

Konj, zajec, pes, lisica in petelin so napravili med seboj stavo, kdo izmed njih bo najhitreje preletel trideset metrov dolgo njivo. Lisica je štela: ena, dve tri in — vršč — zdirljali so vsi kakor strele. Kaj mislite, kdo je priletel prvi na drugi konec njive?«

Otroci so ugibali. Njihova mnenja so bila deljena. Eni so rekli: zajec, drugi: lisica, tretji: pes in tako naprej.

Kako pa mislite vi, Jutrovčki moji?

JUTROVČKI PIŠEJO

Če pomislim . . .

Če pomislim, da v družinah mnogih
beda vlada,
in, da mnogo, mnogo dece
dan za dnevom strada,
če pomislim, da živi družina revna
tam v baraki, v gramozni jami,
oče brez zasluzka, deca lačna
a mati bolna leži na slami . . .

Tedaj mi ni za Gorenjsko divno
niti Jadran sinji me ne mika
V duši moji mi leži
teh revčkov bedna slika.
Vandot Bojan, uč. IV. razr. na Vrtači
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Najbolj se veselim
počitnic zato, ker mi je naš prijatelj ob-
ljubil, da me bo peljal na planine. Ve-
selim se tudi, ker bom imel dovolj časa
za ribolov. Najbolj pa bi bil vesel, ko
bi mogel po sedmih letih spet iti v Slo-
venijo na počitnice. Srčno Te pozdravlja
Miloš Šigigoj, dijak II. razr. gimn.
v Kumanovu

Gospodu učitelju v slovo!

Vi ste vedno nas ljubili,
vedno nas lepo učili,
pravo kazali nam pot,
lepa hvala Vam gospod!
Težek mi je dan ločitve!
K Bogu mi hite molitve,
prosimo ga iz srca
naj Vam mnogo sreče da!

Jožefa Lekše, uč. I. a razr. višje nar. šole
na Raki pri Krškem

Kdo bi rad imel ves letnik
1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno
vezan v platno. Na svojo zalogo opozar-
jamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega
Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo
pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANL

NAROČILNICA

Podpisani naročam . . . . izvodov lanske-
ga letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

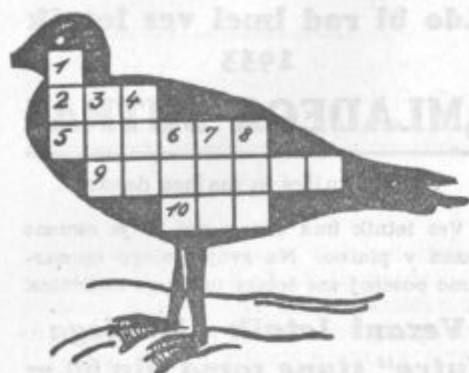

Tihe so ure poletnega večera — družina naša pod
lipo je zbrana — in Minka nam povestice prebira —
in nam odkriva čuda nepoznana — In potlej se beseda
nam razpreda — najrajši čujemo nasvete deda — Že
nekaj časa ljubi dedek pravi: — „Ta reč mi bolj in bolj
roji po glavi — Tako sem, kakor dete: rad izbiram
povesti, pesmi — in za kratek čas študiram — kri-
žanke, smešne zanke in uganke — Res: „Mlado Jutro“
nam prežene vsako brigo — zato bom kupil celo
lansko knjigo!!!

Križanka »Galeb«

Vodoravno: 2. priostren vrh, 5. gozdna cvetlica, 9. žitarica, 10. oblačilni pripomoček.

Navpično: 1. orožje, 3. izparina, 4. ostanek drevesa, 6. zadelek, 7. števnik, 8. začimba.

Rešitev križanke »Zibeska«

Vodoravno: 1. lipovka, 7. risar, 8. hrast.

Navpično: 2. irh, 3. pir, 4. osa, 5. vas, 6. krt.

Steber

A	A	A	A	A
A	A	A	A	A
C	D	D	D	E
E	E	E	E	G
J	K	K	L	L
L	M	M	M	M
N	O	O	O	R
R	R	R	R	S
S	S	T	U	V

Is črk stebra sestavi naslednjih 9 besed: 1. klavec, 2. kos lesa, 3. prazno klasje, 4. del vrta, 5. del ladje, 6. domač zajec, 7. gibanje zraka, 8. del pohištva, 9. izdelek iz mleka.

Debelo tiskane črke ti dajo potem mlačinski list.

Črkovnica

Ž	Ž	J	E	E	S	U	O
I	U	E	V	O	R	J	T
V	L	N	J	D	A	I	N
L	J	J	E	T	M	H	O

Is teh črk sestavi koristen rek. Da bo uganika lažja, povemo, da je treba jemati v pravem redu navpične vrste. Kako, pa uganite sami.

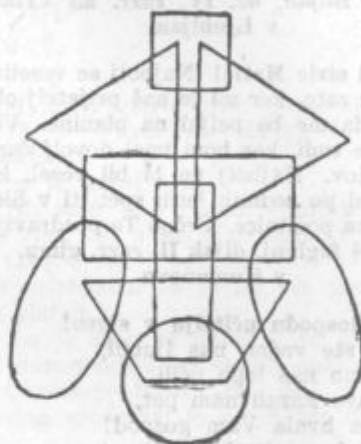
Premikalnica

P L I M A
O D D R I N
V E L I K A N
N A C I J A
I V A N A

Te besede premikaj tako sem in tja, da dobiš v treh zaporednih navpičnih vrstah dve ženski in eno moško ime.

Spretnim risarjem

Poizkusite prerisati gornjo sliko z eno potezo. Bržkone se vam bo zdelo, da je to nemogoče? V prihodnji številki ob-

javimo sliko, ki vam bo pokazala, kako morate risbo izvršiti. Dotlej pa sami poizkušajte!

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Kasper Egon, učenec IV. razr. v Ptuj; Vitko Stefan, učenec IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu; Tancer Franc, dijak I. b razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Jožek Ivančič, uč. II. razr. mešč. šole v Celju; Darko Gregore, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani.

Drago Teržan, uč. V. razr. v Petrovčah. Stric Matic je bil Tvojega pisemca zelo vesel. Spis bo čimprej objavil, slike pa na žalost iz tehničnih ozirov ne bo mogel objaviti. Sporoči nam po dopisnici ali ti naj sliko vrnemo. Prav lepe pozdrave ti pošilja stric Matic.

Savo Korinšek, dijak I. b razr. drž. real. gimn. v Ljubljani: Stric Matic je dobil rešitev tvoje uganke in jo bo čimprej objavil.